

ENG

Author: Gertjan Oskar

Fabiola Burgos Labra (°1984, Osorno, Chile).

Fabiola Burgos Labra's artworks can be read as representations of, or moments in, a layered process-based practice. In them, she explores topics of gender, colonization, her own family history and our culturally determined relationship with materials. In search of different approaches to these materials and objects, she manages to create meaningful and sensitive sculptures and installations through simple gestures and fragile materials.

Burgos Labra's work subverts the dominant assumptions about the art object that shape the very framework of the art market. The friction with prevailing conceptions of completeness, permanence, object value and ownership is driven to its extreme in the context of the art fair.

The series *Mummies - mami*, consisting of textile “wrapped” fruit and vegetable bodies, is emblematic of this. Cotton and wool thread are carefully crocheted around the produce, giving them a sculptural quality. However, the new guise of equilibrium is deceptive: life continues unabated. Where the soft fruit slowly “paints” the fabrics from within, in other cases life seeps out (cfr. *Mummies - mami (Onion)*, 2024). The objects find themselves in a state of constant flux. They are inherently unstable and uncontrollable. Their slow but certain disintegration demands attention and care. Indifference is out of the question.

Where in some cases a final mummification, a stillness occurs, in others a fragrant dissolution follows: *“Mummification is an act of conservation and care for life itself, with a recognition of human dependence on nature. Cotton is used to weave blankets and the decomposition of the living body is witnessed. The mummified objects tell a particular story, the cycle of life and death, and how to care for a “living sculpture.”*” (Fabiola Burgos Labra)

Fabiola Burgos Labra's art demands physical involvement, firstly from the artist herself, and secondly – though equally – from the “audience”. The bronze-cast blackberries from the *Ways To Return Home series* (2023) so require both physical and mental activation through interpersonal exchange: “Place the blackberry in between your hand and another hand. Hold and press while you tell a story. Open your hands. The print is on both palms.”

Fabiola Burgos Labra's practice is marked by a deep appreciation for indigenous knowledge of materials and techniques in South America. She calls our attention to the devaluation to which such knowledge has been subjected in the West for centuries. Indeed, the global colonial projects of the modern era required a total disregard for the value of indigenous knowledge and traditions connected to land and nature. After the pervasive division of labor brought about by the Industrial Revolution, and the outsourcing of (manual) labor to the Global South, our relationship with natural materials and

manufacturing processes is in dire need of repair. Through her work, Burgos Labra offers us a hand.

The (weaving) techniques employed by Burgos Labra have been passed down from mother to daughter for centuries. It is this kind of embodied knowledge of materials and processes that has enabled countless generations to resist certain consequences of Western colonization. This same capacity for adaptation gave diasporas the resilience to build new lives in unfamiliar, often hostile environments. Burgos Labra's works are temporary, adaptive expressions of this cultural flexibility.

In her series of panels and towers, she thus deploys everyday, inexpensive and often found materials such as gift ribbon and steel wire. The towers function as units of measurement that grow and shrink according to their context. They are ushered into the public sphere as architectural beacons or totems, entering into dialogue with its urban or rural surroundings. The materials used are intuitively selected, carrying varying symbolic meanings attributed after installment.

Fabiola Burgos Labra resolutely adopts the primacy of action and tactility, as opposed to that of object and contemplation. By ennobling attention, time and embodied engagement, Burgos Labra - in an economy characterized by unbridled speed and detachment - digs in her heels.

Gertjan Oskar works as an assistant curator at Kunst in de Stad (Middelheim Museum) in Antwerp. Additionally, he writes about modern and contemporary art and has contributed to multiple books on Belgian postwar art history. Under the title Common Ground, he regularly organizes gatherings focused on contemporary arts and culture.

NL

Auteur: Gertjan Oskar

Fabiola Burgos Labra (°1984, Chili).

De kunstwerken van Fabiola Burgos Labra kunnen gelezen worden als representaties van, of momenten in, een gelaagde *process-based* praktijk. Hierin verkent ze naast gender, kolonisatie en haar eigen familiegeschiedenis onze cultureel bepaalde omgang met materialen. In haar zoektocht naar een vernieuwende omgang met objecten slaagt ze erin, aan de hand van eenvoudige gebaren en met preciaire materialen, betekenisvolle en gevoelige sculpturen en installaties te creëren.

Burgos Labra ondermijnt met haar werk enkele dominante vooronderstellingen over het kunstobject, die de grondslag van de kunstmarkt vormen. De wrijving met heersende denkbeelden over voltooidheid, permanentie, objectwaarde en eigendom wordt in de context van de kunstbeurs ultiem op de spits gedreven.

Zo bestaat de serie *Mummies – mami* uit met textiel ‘ingepakte’ fruit- en groentelichamen. Katoen- en wol draad worden zorgvuldig rondom de vruchten gehaakt, waardoor ze een sculpturale kwaliteit krijgen. De nieuwe schijn van evenwicht bedriegt echter: het leven zet zich onverminderd voort. Waar het zachte fruit langzaam de stoffen van binnenuit ‘beschildert’, treedt in andere gevallen het leven zelf naar buiten (cfr. *Mummies – mami (Onion)*, 2024). De objecten bevinden zich in een staat van constante flux: ze zijn onstabiel en oncontroleerbaar. Hun trage maar zekere desintegratie eist aandacht en zorg op. Onverschilligheid is uitgesloten.

Waar in sommige gevallen een finale mummificatie, een verstilling optreedt, volgt in andere een geurige ontbinding: *“Mummification is an act of conservation and care for life itself, with a recognition of human dependence on nature. Cotton is used to weave blankets and the decomposition of the living body is witnessed. The mummified objects tell a particular story, the cycle of life and death, and how to care for a “living sculpture.”* (Fabiola Burgos Labra)

De kunst van Fabiola Burgos Labra vraagt om lichamelijke betrokkenheid, in de eerste plaats van de kunstenaar zelf, in de tweede plaats – maar niet in het minst – van de ‘ontvanger’. De in brons gegoten braambessen uit de reeks *Ways To Return Home* (2023) dienen zo geactiveerd te worden door middel van zowel fysieke als mentale verbinding: *“Place the blackberry in between your hand and another hand. Hold and press while you tell a story. Open your hands. The print is on both palms.”*

Burgos Labra’s praktijk wordt gekenmerkt door een diepe waardering voor de rijke inheemse kennis van materialen en technieken in Zuid-Amerika. Ze wijst op de devaluatie waaraan dit soort kennis in het Westen eeuwenlang onderhevig is geweest. De wereldwijde koloniale projecten van het moderne tijdperk vereisten dan ook een totale afwijzing van de waarde van inheemse kennis en tradities die in verbinding staan met land en natuur. Na de doorgedreven arbeidsverdeling die de Industriële Revolutie met zich meebracht, en de uitbesteding van (hand)arbeid aan het Globale Zuiden, is onze

verhouding met natuurlijke materialen en maakprocessen dringend aan herstel toe. Met haar werk reikt Burgos Labra ons hiervoor de hand.

De (weef)technieken die Burgos Labra hanteert zijn eeuwenlang van moeder op dochter overgedragen. Het is het soort belichaamde kennis van materialen en processen die talloze generaties in staat heeft gesteld zich te wapenen tegen de (gevolgen van de) Westerse kolonisatie. Ditzelfde vermogen tot adaptatie gaf diaspora's de veerkracht om in onbekende, vaak vijandige omgevingen, nieuwe levens op te bouwen. Burgos Labra's werken zijn tijdelijke, adaptieve uitingen van deze culturele flexibiliteit.

In haar reeks geweven panelen en torens zet ze dagdagelijkse, goedkope en vaak gevonden materialen in zoals cadeaulint en staaldraad. De torens functioneren als meeteenheden die naargelang hun context groeien en krimpen. Ze worden als architecturale bakens of totems de publieke ruimte binnengeloodst, waar ze de dialoog aangaan met de stedelijke of landelijke omgeving. De gebruikte materialen zijn daarenboven intuïtief gekozen, en dragen veranderende symbolische betekenissen die, beïnvloed door de omstandigheden, post-factum worden toegekend.

Fabiola Burgos Labra kiest resoluut voor het primaat van de handeling en de tactiliteit, tegenover die van het object en de aanschouwing. Door het veredelen van aandacht, tijd en belichaamd engagement, zet Burgos Labra – in een economie gekenmerkt door ongebreidelde snelheid en onthechting – de hakken in het zand.

Gertjan Oskar werkt als assistent curator bij Kunst in de Stad (Middelheimmuseum) te Antwerpen. Daarnaast schrijft Oskar over moderne en hedendaagse kunst en heeft hij bijgedragen aan meerdere boeken over de Belgische naoorlogse kunstgeschiedenis. Onder de titel Common Ground organiseert hij regelmatig bijeenkomsten voor hedendaagse kunst- en cultuur.